

VÁLKA

JÉZDCI
APOKALYPSY

2

LAURA THALASSA

VÁLKA

LAURA THALASSA

VÁLKA

#B&KLAB
YOUNG AND NEW ADULT

Text © Laura Thalassa, 2019
Cover design by Jeff Miller/Faceout Studio
Translation © Ondřej Pauser, 2025
Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., 2025
All rights reserved

Válka

Z anglického originálu *War*, vydaného v roce 2019
nakladatelstvím Lavabrook Publishing, LLC, přeložil Ondřej Pauser
Redigoval Jiří Kettner
Korektury Adéla Lapáčková
Editorka Kateřina Eliášová
Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín
Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., Oderská 333,
196 00 Praha 9 – Čakovice, v edici #booklab v roce 2025
Vydání první

Cena uvedená na obálce je nezávazným
doporučením pro konečné prodejce

ISBN 978-80-276-0968-0
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
www.slovart.cz
info@slovart.cz

S láskou Robertovi H.

Navždy tvoje „malá sestřička“

Když Beránek rozlomil druhou pečeť, slyšel jsem, jak druhá z těch bytostí řekla: „Pojd!“

A vyjel druhý kůň, ohnivý, a jeho jezdec obdržel moc odejmout zemi pokoj, aby se všichni navzájem vraždili; byl mu dán veliký meč.

Zjevení Janovo 6,3–4

„Nešetřte je!“ a pustí z řetězu
psy války, aby tento hnusný čin
rozhlásil světem zápach lidských zdechlin,
sténajících, ať už je někdo pohřbí.

– William Shakespeare, *Julius Caesar*

Kapitola 1

Rok 13 po příchodu Jezdců

Jeruzalém, Nová Palestina

DEN ZAČÍNÁ STEJNĚ jako většina ostatních. Mojí noční můrou.

Do uší mi zařve mohutná exploze, jejíž síla mě srazí do vody.

Tma. Nic. A pak...

Zalapám po dechu. Je tu voda a oheň a... a... a bože, ta bolest – bolest, bolest, bolest. Její ostré bodání mi bere dech.

„Mami, mami, mami!“

Nevidím ji. Nevidím nikoho.

„Mami!“

Obloha se nade mnou zhoupne. Kouř mě nutí kašlat. Batoh se mi omotá kolem kotníku a stahuje mě dolů, dolů, dolů.

Ne. Kopu nohama a snažím se dostat zpátky na hladinu, ale navzdory veškerému úsilí se mi vzdaluje čím dál víc.

V plicích mi pulzuje. Sluneční svit nade mnou slábně, i když se tolik snažím.

Otevírám ústa, chci volat o pomoc.

Voda se mi nahrne do pusy –

Prudce se posadím na posteli a namáhavě oddechuju.

Poslouchám, jak hodiny na stěně tikají, jak se kyvadlo kýve sem a tam, tam a zpět.

Dotknu se jizvy na krku a přinutím se dýchat klidně. Pokrývka se mi omotala kolem kotníků. Zbavím se jí a vyklouznu z postele.

Popadnu krabičku zápalek a rozsvítím petrolejku. Světlo krátce dopadne na obrázek mé rodiny, než lampu zvednu výš, abych viděla na hodiny.

3:18.

Uf. Otřu si dlaní obličej.

Odložím lampu na pracovní stůl, přičemž odstrčím stranou peří, skleněné hroty šípů a kousky plastu, které se povalují na desce.

Toužebně se ohlédnou na postel. V žádném případě už ne-usnu, což znamená, že buď budu pracovat na své poslední zákazce, nebo se vydám slídit. Pohledem přejedu po zdech, kde visí některé z mých hotových výrobků – olejem pečlivě ošetřené luky a pomalované šípy, ve tmě sotva viditelné.

Zachráněné a zrenovované zbraně se dneska prodávají za slušné peníze.

V místnosti panuje příliš velká tma na to, abych rozeznala, co je na fotografiích visících vedle nich, ale už jen při pomyslení na ty snímky se mi sevře hrdlo.

Avšak právě teď, když mi v hlavě ještě doznívá můj sen, se nechci zabírat vzpomínkami, které mi straší v bytě.

Takže půjdu slídit.

PROPLÉTÁM SE ULICEMI Jeruzaléma a pod botami mi skřípe štěrk. Vybavila jsem se lukem, toulcem a plátěnou taškou, kam budu ukládat své nálezy. Za opaskem mám dýku a v batohu sekerku.

Procházím kolem potemnělé mešity – až půjdu zpátky, bude plná věřících. Synagoga dole v ulici s několika zabeđenými okny vypadá temně a zlověstně a zároveň trochu kajícně a k politování, až se nechce věřit, že tomuhle místu kdysi hrdě vévodila.

Nepotkám nikoho, až na občasnou hlídku palestinské policie. Muži se na mě mračí, ale nechávají mě na pokoji.

Život nebyl vždycky takový.

Matně si vybavuju své dětství. Bylo šťastné – nebo spíš se v něm nevyskytovaly téměř žádné starosti. Což je skoro totéž. Teď se mi starosti vrší na bedra jako kameny.

Tenhle dřívější život je pro mě však mín skutečný než sen, ze kterého jsem se probudila.

Dotknu se hamsy na zápěstí a rozhlédnu se kolem sebe. K útoku zpravidla dojde v okamžiku, kdy si přestanete dávat pozor na okolí.

Ne, život nebyl vždycky takový, to až od chvíle, kdy se objevili Jezdci.

V duchu vidím ten první den, jako by se to dělo právě teď.

Jak světla v mé třídě – byla jsem ve čtvrté – praskala a jedno po druhém zhasínala. Dodnes mi v uších zní jekot mých spolužáků.

Měla jsem tu smůlu, že jsem seděla v lavici u okna, a tak jsem mohla z první ruky vidět, jak auta náhle ztrácejí výkon a neovladatelně najíždějí do čehokoli – a kohokoli – co jim stojí v cestě.

Viděla jsem ženu, kterou jedno takové auto přejelo a jak se jí v poslední vteřině před nárazem rozšířily oči. Někdy, když si na to vzpomenu, představím si místo ní svého otce.

Někdy přemýšlím, jestli se to odehrálo taky takhle. Jeho rozdrčené tělo jsem nikdy neviděla – pověděli mi jen, že ho srazil autobus – takže mi zbývají jen představy.

Lidi tady s oblibou říkají, že život se může změnit během okamžiku, a to je pravda. Narození, smrt, čtyři cizinci, kteří se jednoho dne objeví se záměrem zničit svět – to všechno jsou náhlé zvraty, po nichž se váš život obrátí vzhůru nohama.

Někdy se ale ty nejzákladnější změny odehrávají pomalu a nenápadně. Protože první den skončil a začal den číslo dva... a od nás se očekávalo, že budeme pokračovat v naší existenci

i v době, kdy auta nejezdila, telefony netelefonovaly a počítače nepočítačovaly. Poté co jsme ztratili tolik našich milovaných. Nakonec jsme si na tuhle strašnou novou existenci zvykli. Museli jsme. A takové to bylo po většinu mých dvadvaceti let.

Procházím městem směrem na západ kolem voliéry, ptáci uvnitř jsou v tuto hodinu tiší. Kdysi jste se mohli dozvědět novinky téměř okamžitě. Teď je nejrychlejším způsobem šíření zpráv poštovní holub... a nic vám nezaručuje, že se odeslaná zpráva dostane tam, kam má, na první pokus. Výcvik a inteligence ptáků mají koneckonců své hranice.

Noc je klidná. Poslední měsíc to tak je často. Ne že by tu někdy bylo v noci nějak zvlášť živo, ale teď mi to přijde jiné. V nehybném vzduchu cítíte strach a obavy.

Nejspíš za to mohou ty *zvěsti*.

Fámy... podivné příběhy z východu, příběhy, které vás mají vystrašit, když se choulíte u ohně a noc se zdá obzvlášť děsivá.

Příběhy o celých městech, která se proměnila v hřbitovy. O ulicích posetých kostmi a hřbitovech zbrázděných jako pole. A skrze to všechno projíždí na svém krvavě rudém oři Válka s taseným mečem v ruce.

Nevím, nakolik jsou ty povídačky pravdivé – v dnešní době se toho povídá *tolik* – přesto však panuje v Jeruzalémě znatelně větší klid než obvykle. Řada lidí se dokonce sbalila a odešla.

Mohla jsem být jednou z nich, kdybych měla dost peněz na to, abych se dostala tam, kam jsem chtěla. Ale nemám, takže zůstávám.

Když se blížím k Judským horám, které leží na okraji města, zaslechnu za sebou ozvěnu kroků. Mohlo by to být muslimské bratrstvo nebo taky palestinská policie, mohl by to být slídlil jako já anebo prostitutka, která loví poslední kunčofty, aby naplnila dnešní kvótu.

Nejspíš nejde o nic, kvůli čemu by bylo potřeba se vzrušovat. Přesto si v duchu projdu svůj kodex přežití, jinak známý

taky jako *Příručka Miriam Elmahdyové, jak si udržet posraný život*:

- (1) Pravidla ohýbej, ale neporušuj je.
- (2) Drž se pravdy.
- (3) Nepřitahuj pozornost.
- (4) Naslouchej instinktům.
- (5) Buď statečná.

Pět jednoduchých pravidel, která sice není vždy snadné dodržovat, ale díky nimž posledních sedm let zůstávám naživu.

Zrychlím tempo a doufám, že se mi podaří neznámému utéct. Ani ne po minutě však už vím, že kroky chvátají za mnou.

Povzdechnu si.

Sundám z ramene luk a vytáhnu šíp z toulce. Otočím se a zamířím na temnou postavu.

„Zmiz,“ řeknu.

Stín je ode mě asi deset metrů daleko. Zvedne ruce a postoupí trochu blíž.

„Jen jsem chtěl vědět, co dělá holka jako ty venku takhle pozdě,“ ozve se mužský hlas.

Takže to není prostitutka a nejspíš ani policajt. Zbývá tedy Muslimské bratrstvo, člen nějakého místního gangu nebo obyčejný civilista ochotný zaplatit za ženskou společnost. Samozřejmě by to mohl být i nějaký kolega slídlil, který by mě rád připravil o moje nálezy.

„Nejsem kurva,“ upozorním ho.

„To jsem si ani nemyslel.“

Takže žádný zmatený zákazník.

„Jestli jsi z Bratrstva,“ pokračuju, „tak příspěvky za tenhle měsíc jsem zaplatila.“ Je to daň za to, že se můžeme beztréstně pohybovat po městě.

„To je v pořádku,“ řekne muž. „Nejsem z Bratrstva.“

Další slídlil?

Znovu udělá krok směrem ke mně. A pak ještě jeden.

Natáhnu tětivu, až dřevo luku zasténá.

„Neublížím ti,“ pronese tak laskavě, že mu *chci* uvěřit. Jenže jsem se naučila věřit spíš lidským skutkům než slovům, a on *neustupuje*.

Tudíž je to zloděj. Poctiví lidé se vám nesnaží sladce ve-mlouvat – to jen ti, co po vás něco chtějí.

A ať už ten chlap chce cokoli, pochybuju, že se mi to bude líbit.

„Jestli se přiblížíš, budu střílet,“ varuju ho.

Ustane v pohybu a na několik vteřin se ocitneme ve sle-pé uličce.

Stojí ve stínu, kam nedopadá světlo pouličních lamp, a tak je těžké rozeznat, co dělá, ale vypadá to, že se chystá odejít. To by bylo moudré.

Potom se ale znovu pustí směrem ke mně – jeden krok, druhý, třetí...

Krátce zavru oči. Tohle není dobrý začátek dne.

Jak v muži sílí jistota, že nevystřelím, zrychlí tempo. Nedo-chází mu, že už jsem to kdysi udělala.

Odpusť mi.

Vypustím šíp.

Ve tmě nevidím, kam přesně se zabodl, jen slyším, jak muž přidušeně vyhekne, a vzápětí se zhroutl k zemi.

Ještě chvílku vyčkávám, potom váhavě skloním luk a při-stoupím k muži s rukou na jílci dýky zastrčené za páskem.

Když se přiblížím, vidím, že můj šíp trčí z mužova hrdla a krev mu barví kůži i zem kolem něj. Dýchá sípavě a s námahou.

Několik vteřin studuju jeho obličej, zatímco on se snaží vy-táhnout šíp z rány. Nepoznávám ho – ne že bych to snad čeka-la. Přesto mi to zjištění přináší jistou úlevu. Pohledem sjedu k tašce, kterou si muž přinesl.

Dřepnu si k ní, otevřu ji a prohrabu se jeho věcmi. Provaz, páčidlo, nůž. Vrahův startovací balíček.

Zmocní se mě tísnivý pocit. Většina lidí, kteří dělají špat-né věci, má své motivy – chamtivost, moc, chtíč, pud sebezá-

chovy. Je zneklidňující zkřížit cestu někomu, pro koho není ubližování ostatním prostředkem k dosažení cíle, ale je to cíl samotný.

Mužovy pracné nádechy se zpomalují, až nakonec ztichnou úplně a zdvihání jeho hrudníku se zastaví.

Jakmile se ujistím, že je po něm, vytrhnu šíp z jeho krku, otřu ho o kalhoty a zasunu zpátky do toulce.

Nikdo se nebude obtěžovat s vyšetřováním, co se stalo. Nikdo nebude potrestán, a než nastane poledne, tělo odsud odvezou a město brzy zapomene, že na silnici vůbec nějaká mrtvola byla.

Věnuju muži poslední pohled, dotknu se hamsy na mém náramku a odejdu.

ZAMÍŘÍM Z MĚSTA KE KOPCŮM na západě a snažím se nemyslet na muže, kterého jsem zabila, a na to, co chtěl. Nebo že jsem téměř ani nezaváhala, než jsem vystřelila.

Otřu si čelo a pak ústa. Rozdávám smrt stále snadněji. Je to... znepokojující.

Jakmile se dostanu do kopců, sejdu ze silnice a vydám se směrem ke stromům. Obloha pomalu světlá a s tím, jak slunce stoupá k obzoru, mění barvu z tmavě modré na popelavou. Dál ve svahu vidím kostru zcela dokončeného domu, nehotové stěny z tvárnice a rám z vlnitého plechu majitel opustil dřív, než stihl stavbu dokončit.

Jdu k povědomé skořápce domu – budova však není to, co hledám, jde mi spíš o stromy kolem ní.

U první borovice vytáhnu z batohu sekeru a začnu odsekávat silnou větev. Tohle dřevo se výborně hodí na výrobu luků a šípů.

Po patnácti minutách práce zaslechnu... něco.

Zarazím se a stočím pohled k cestě. Napínám uši, ale zalesněné kopce zůstávají tiché.

Moment.

Už zase. Zvuk je sotva slyšitelný. Nedokážu říct, co to je, jen to, že se to pravidelně opakuje.

Pravděpodobně nějaký poutník.

Přesunu se k blízké ruině a tiše vklouznu dovnitř. Nerada bych se dostala do potyčky dvakrát za noc.

Uvnitř opuštěné stavby se na hliněné zemi povaluje suché listí a několik nedopalků cigaret. Podle toho, jak to tady vypadá, vznikla až po příchodu Jezdců – nejsou tu elektrické zásuvky ani trubky, kterými by mohla téct voda. O tyhle možnosti jsme přišli krátce poté, co se Jezdci objevili, a ať se snažíme sebevíc, nepodařilo se nám je znovu získat.

Mezi stíny nedostavěné místnosti se přesunu k oknu. Připadám si jako zbabělec, jak se tady tak schovávám za zdi, protože jsem *možná* něco zaslechla, ale po předchozím střetu usoudím, že budu radši srab než mrtvá.

Zvuk pomalu sílí, až ho nakonec poznám.

Klap. Klap. Klap.

Neznámý jede na koni.

Opatrně vykouknu z okna. Obloha mezitím zrůžověla. Výhled na silnici mi částečně zakrývají stromy a křoví, takže do tyčného dlouho nevidím. Ale když ho konečně zahlédnu – Zadržím dech.

Na krvavě rudém oři sedí monstrum podobné člověku. Na zádech má připevněný masivní meč, v tmavých vlasech se mu lesknou zlaté kroužky a oči mu lemují černé linky. Má vysoké lící kosti a kvůli zachmuřenému výrazu vypadá naprosto *děsivě*.

Dívám se, ale na okamžik nechápu, co vlastně vidím. Protože to je *špatně*. Žádný kůň nemá tak rudou srst a žádný muž nemá tak impozantní postavu, ani v sedle ne.

Ale jestli jsou ty zvěsti pravdivé, pak jeden takový *možná* existuje...

Cítím, jak se začínám třást.

Ne.

Bože na nebesích, to ne.

Protože jestli jsou ty zvěsti pravdivé, pak to znamená, že muž, na kterého teď tak tupě civím, by skutečně mohl být Válka.

Už jen při té představě se mi sevrou plíce.

Jestli jsou ty zvěsti pravdivé – pak je Jeruzalém v hajzlu.

Ze rtů mi unikne tichý vzdech a Válka – pokud je to skutečně Válka – se otočí mým směrem.

Rychle se přikrčím.

Panebože, panebože, *panebože*.

Dvacet metrů ode mě možná skutečně stojí Jezdec apokalypsy.

Údery kopyt zmlknou a pak opustí hlavní cestu. Znenadání slyším, jak klap–klap–klap stoupají do kopce směrem ke mně.

Zakryju si dlaní pusu, abych ztlumila zvuk svého dechu, a zavřu oči. Slyším šustění suchého křoví a hlasitý dech koně.

Nevím, jak blízko se jezdec dostane, než zastaví. Připadá mi, že musí být přímo před budovou, že kdybych se postavila a natáhla ruku z okna, mohla bych jeho koně pohladit. Zježí se mi chlupy na pažích.

Čekám, až jezdec sesedne.

Mohl by to opravdu být Válka?

A proč *ne*? Jeruzalém byl po staletí centrem hned několika různých náboženství. Je to skvělé místo pro počátek konce světa – vždyť podle předpovědí právě tady svět skončí, až nastane soudný den.

Ne, opravdu bych neměla být překvapená.

Přesto jsem.

Po nekonečně dlouhé minutě slyším, jak se kůň Války – kruci, podle všeho už opravdu věřím, že to *je* Válka – začíná opět vzdalovat.

Počkám, dokud klapání téměř neutichne, a teprve pak si dovolím zalapat po dechu. Po tváři mi sklouzne slza strachu.

Panebože.

Ani se nehnu, dokud si nejsem jistá, že je Válka dostatečně daleko.

Avšak ve chvíli, kdy už jsem přesvědčená, že je definitivně pryč, zaslechnu další zvuk kopyt.

Mnoha kopyt.

Kdo další by mohl Jezdce následovat?

Zdá se, že údery kopyt se násobí. Brzy už zní jako souvislé hřmění.

Vyhlédnu z okna. To, co uvidím, mě připraví o dech.

Úzkou silnicí projíždějí stovky jezdců ozbrojených noži, luky, meči a různými dalšími zbraněmi.

Srdce mi buší jako splašené, přesto zůstávám bez hnutí, stojím strnule a bojím se i příliš hlasitě nadechnout.

Čekám, až projedou, ale zástup nekončí. Za jezdci se objeví oddíly pěšáků, které následují vozy tažené koňmi.

Dívám se a dívám a vojáků je čím dál víc. Už to nejsou jen stovky mužů, ale *tisíce*, které pochodují ve stopách svého vůdce.

Je jen jeden důvod, proč by tolik ozbrojených mužů vyrazilo na cestu společně.

Válka nehodlá Jeruzalémem jen tak projet.

Hodlá si ho podrobit.

Kapitola 2

POČKÁM, DOKUD ARMÁDA neprojde, teprve potom opustím svůj úkryt. Na rozklepaných nohách vyjdu z budovy. Nevím, co mám dělat.

Nejsem svatá. Nejsem hrdinka.

Dívám se na silnici a stočím pohled k západu, odkud vojáci přišli. Vypadá tak lákavě.

Pak se obrátím opačným směrem, k místu, kam armáda mířila.

Tam je můj domov.

Běž pryč, slyším v hlavě hlas své matky, odejdi odsud jen s obléčením, co máš na sobě, a už se nevracej. Odejdi a zachraň se.

Dojdu na cestu. Větvě, které jsem odsekala, nechávám ležet za sebou. Rozhlížím se na obě strany – na západ, pryč od města, a na východ, zpátky k Jeruzalému.

Promnu si čelo. *Zatraceně, co mám dělat?*

Znovu si procházím svůj kodex pro přežití: Pravidla ohýbej, ale neporušuj je. Drž se pravdy. Nepřitahuj pozornost. Naslouchej instinktům. Buď statečná.

Vždy buď statečná.

Ta pravidla mi pomáhají přežít. Ale na to, abych věděla, že vydat se na západ moje šance na přežití výrazně zvýší, zatímco zvolit východ je sníží, samozřejmě žádná nepotřebuju. Vlastně bych o tom vůbec neměla uvažovat – měla bych se prostě otočit a jít na západ.

Jenže když se moje nohy konečně dají do pohybu, nenesou mě k západu.

Místo toho kráčím zpátky k Jeruzalému. Zpátky ke svému domu, za armádou a za Jezdcem.

Možná je to hloupost. Nebo chorobná zvědavost.

Anebo ze mě apokalypsa přece jen ještě nevytloukla poslední zbytky nesobeckosti.

I tak ale pořád nejsem svatá.

VE CHVÍLI, KDY DORAZÍM do města, jsou už ulice zrudlé krví.

Přitisknu si hřbet ruky na ústa a nos, abych necítila odpor-
ný pach masa, který naplňuje vzduch. Obcházím zkrvavená
těla povalující se na zemi. Mnoho budov hoří a valí se z nich
kouř prosycený popelem.

V dálce před sebou slyším křik lidí, ale tady, kudy právě
procházím, jsou už všichni mrtví a mé okolí pohlcuje hutné
ticho.

Než se Nová Palestina stala Novou Palestinou, izraelská ar-
máda odvedla většinu obyvatel. Od skončení občanské války
se už povinné odvody nekonají, většina mladých lidí se tu ale
stejně naučila bojovat. Když se však rozhlédnu po mrtvých
tělech, uvědomím si, že na tom vůbec nezáleží.

Jsou mrtví, i přes všechno, co o boji a válce věděli.

Vážně – co jsem si jen myslela, když jsem se rozhodla sem
vrátit?

Luk teď svírám pevněji. Z toulce vytáhnu šíp a připravím se.

Nemělo by mi na životech těch lidí záležet. Po tom všem, co
muslimové udělali židům a židé muslimům, a co všichni spo-
lečně udělali křesťanům a drúzům a ostatním náboženským
menšinám, by si člověk pomyslel, že to tady ráda nechám sho-
řet do základů.

*Všechna náboženství chtějí to samé – spasení, slyším otcův
hlas jako ozvěnu minulosti. Všichni jsme stejní.*

Procházím ulicemi stále rychleji a rychleji, luk mám v po-
hotovosti. Tohle místo je ale jako vymetené. Jen pořád další
hořící domy, další mrtvá těla v ulicích.

Přišla jsem příliš pozdě. Příliš pozdě pro město a příliš pozdě pro lidi.

O pár bloků dál už začínám potkávat živé. Všichni utíkají. Vidím ženu běžící s malým synem v náruči. Deset metrů za ní se řítí muž na koni.

Bez rozmýšlení zvednu luk a vystřelím.

Zasáhnu jezdce přímo do hrudi a síla střely ho srazí z koně.

Ohlédnu se přes rameno a zahlédnu, jak se žena s dítětem schovává v nějakém domě.

Alespoň jsou v bezpečí. Je tu ale spousta dalších, kteří bojují o život. Uchopím nový šíp, zamířím a vystřelím. Uchopit, zamířit, vystřelit. Pořád dokola. Občas sice minu, řadu útočníků se mi však podaří dostat. Pocítím nával uspokojení.

Pokračuju ulicemi dál, ale musím se opatrně přikrčit. Lidé se vyklánějí z oken a házejí na tu podivnou armádu všechno, co jim přijde pod ruku. V jednu chvíli si všimnu, že někdo shodil z balkonu jakéhosi muže – ještě ho zaslechnu naposledy vykřiknout.

Potom si skupinka útočících vojáků všimne, že pro ně představuji hrozbu. Jeden z nich na mě zamíří vlastním lukem a šípem, protože však sedí na koni, nemůže pořádně zamířit a střela mě mine.

Uchopit, zamířit, vystřelit.

Zasáhnu ho do ramene. Uchopit, zamířit, vystřelit. Tentokrát se mu trefím přesně do oka.

Potřebuju víc šípů. A pár dalších zbraní by taky neuškodilo.

Běžím do svého bytu, který se nachází několik bloků odtud, a v duchu si šeptám tichou modlitbu, aby mi nedošly šípy, než tam dorazím. Mám u sebe dýku, ale s nějakým větším protivníkem bych si neporadila, a právě taková většina těch nájezdníků je – větší, silnější.

Cesta mi trvá asi třicet minut. Bydlím ve starém opuštěném domě – strhnout se ho naštěstí v dohledné době nikdo nechystal. Několik let nazpět utrpěl během bojů značné škody

a většina lidí se proto přestěhovala. Já ale ne. Můžete si říkat, že jsem sentimentální, ale vyrostla jsem tam.

Když k domu doběhnu, zjistím, že vchod je v plamenech. Kruci, proč mě to nenapadlo?

Zadívám se na stavbu. Z větší části je budova kamenná a vypadá stabilně – až na vchod samotný. Kousnu se do rtu.

Pak se rozhodnu a vrhnu se dovnitř. Zlomek vteřiny potom, co to udělám, se zřítí stříška nad vchodem a uvězní mě uvnitř.

No do hajzlu. Takže budu muset buď vyskočit z okna, nebo doufat, že ještě chvilku vydrží prastaré požární schodiště.

Už se dál nezdržuju a vyběhnu po schodech do patra, cestou mě dusí kouř.

Když se přiblížím ke svému bytu, zpomalím. Dveře jsou pootevřené.

Ti hajzlové. Stejný nápad jako já zřejmě už dostal i někdo jiný. Lidé tady v okolí vědí, že vyrábím zbraně.

Vstoupím dovnitř. Je to tam jak po výbuchu. Můj pracovní stůl leží převrácený. Nože, meče a dýky, luky, toulce, palčáky a šípy, pečlivě uložené v policích, jsou skoro všechny pryč.

Nezastavím se, abych se probrala zbytky, rovnou doběhnu do ložnice a zvednu matraci. Ve skrýši pod ní leží desítky šípů a náhradní dýka.

Upustím plátěný batoh na zem, posbírám šípy a co nejvíc jich nastrkám do toulce. Pak popadnu dýku a i s pouzdrém si ji připnu k opasku.

Takhle vyzbrojená zamířím opět dolů po schodech. Vykopnu dveře bytu, o kterém vím, že je opuštěný, a vejdu dovnitř. Okna tu jsou kupodivu neporušená, a tak si musím pomoci židlí a jedno z nich rozbít.

Vyrazím z rámu zbývající střeby, vyskočím ven a znovu vyběhnu do boje.

* * *